

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Ziet, die dag komt, brandende als een oven: dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der heirscharen, die hun noch wortel noch tak laten zal. Ulieden daarentegen, die mijnen naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder zijne vleugelen; en gij zult uitgaan, en toenemen, als mestkalveren.

MALEACHI 4 : 1 en 2.

No. 6.

15 Maart 1904.

9de Jaargang.

MANNELIJKHEID.

DOOR PRES. FRANCIS M. LYMAN, in de *Impr. Era*.

De begrippen van mannelijkheid verschillen onder verschillende volken. Bij onze Indianen werd de dappere die het handigst was ter jacht, en de geweldigste in den oorlog, die tegenspoed, en zelfs kwelling, verduren kon zonder terug te deinzen en die de overleveringen van den stam kende en waarnam, beschouwd als het beste type van mannelijkheid. In beschaafde maatschappijen worden hoogere hoedanigheden noodig geacht. De Heiligen hebben de gelegenheid van den besten standaard te vormen, want zij streven er naar om te komen tot „eenen volkomenen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus”. Zij zijn in staat, meer dan anderen intiem bekend te worden met den Heere, want moderne schriften leeren veel aangaande hem dat in den Bijbel ontbreekt, en de Heiligen, den Geest van Christus hebbende, kunnen zijn volmaakt karakter waardeeren. Bovendien zijn de profeten die de Heere gekozen heeft om zijn volk te leiden ons wel bekend. Joseph Smith bijvoorbeeld, naast den Heiland de grootste profeet die ooit op aarde is gezonden, wordt misverstaan en gehaat door de wereld, maar wij kennen en beminnen hem, en zijne deugden en mannelijkheid zijn ons een inspiratie.

Een leven van strijd is noodig alvorens wij kunnen komen tot „eenen volkomenen man”; maar het uitzicht is niet somber en afschrikkend, want iedere dag van inspanning en zelfbeheersching brengt terzelfder tijd zijne eigene belooning. Op den weg tot de volkomenheid der mannelijkheid zullen wij vergissingen begaan die onszelven en anderen verdriet zullen veroorzaken. Ofschoon zonde onverschoonbaar is en altijd grievend voor den Heere, vallen wij toch somtijds in overtreding. Onder zulke omstandigheden worden de gevolgen verminderd, indien

wij onze dwalingen ontdekken en ze verbeteren voordat zij ruchtbaar zijn geworden. Wij moesten een behoorlijke trotsch hebben over het veroordeelen van onze moeilijkheden alvorens de leeraars of bisschop er zelfs van gehoord hebben.

Indien een man booze neigingen heeft van den een of anderen bizonderen aard, kan hij ze overwinnen door zelfbeheersching, gebed, en door te streven anderen te helpen die dusdanig verzocht worden. Wanneer wij een ander inspireeren om zijn leven te hervormen, bewijzen wij ons zelven een grooteren dienst. Jonge mannen, tracht leiders en leeraars van zedelijkheid en ernstige gedachte te zijn, in plaats van stoffels met wie voortdurend gearbeid moet worden. In de komende jaren, indien gij uwe talenten wijselijk besteed hebt, kunt gij terug zien op een wereld van goed, volbracht door vriendelijken raad en minzame daden; want de uitwerking van goede werken groeit met den tijd. Een man die hervormd is wordt een hervormer, zijn gezin is bevoordeeld, en de invloed gaat stilletjes uit in vele richtingen. En in al onze pogingen om anderen te bevoordeelen, moeten wij wakend zijn over ons zelven. Eeuwige waakzaamheid is de prijs der vrijheid van de ziel zoowel als van den staat.

Sommigen zijn beter in staat om aanvoorders tot vooruitgang te zijn dan anderen, van nature moediger zijnde, maar moed kan aangekweekt worden. Een waar man laat zijne kleuren niet zakken bij den eersten aanval, en na een tijd wordt hij gewoon aan den strijd en wordt een veteraan. Ouderlingen die in de bediening arbeiden zijn gewoonlijk bedeesd om er mede te beginnen, en op de straten en bij het verspreiden van tractaten van deur tot deur krijgen zij terugstootingen die hen neerslachtig maken. Toch doen zij niet dikwijls aanzoek om ontslag, maar gaan telkens weer aan het werk totdat zij er behagen in vinden, en door den tegenstand tot betere pogingen angevuurd zijn. Wanneer de Heere door Zijnen Geest of zijne dienst-knechten ons iets aanwijst om te doen, moesten wij niet bang gemaakt worden door eenige moeilijkheid, welke ook. Misschien zullen wij ons geloof moeten planten tegen datgene wat het noodlot in eigen gedaante schijnt te zijn. Nederlaag, welke alleen maar tijdelijk mag zijn, moest ons niet hopeloos maken. Moed, zedelijk en natuurlijk, is een eigenschap van de hoogste mannelijkheid. Geen belooningen van eenige waarde komen tot lafaards of tot beuzelaars.

Moed heeft zijn wortel in opgeruimdheid, en opgeruimdheid wordt overvloedig en diep in een gemoed dat het druk heeft met ernstig werk. Goed te doen aan anderen is een volkomen genezing voor neerslachtigen. Laat het hart verwarmd worden door liefde, en het gemoed, al te veel betrokken in de gebreken en mislukkingen van zichzelf, begint plannen te maken voor het geluk van anderen, en wij zullen blijdschap in onze ziel voelen komen, Het is een plicht om opgeruimd

te zijn zoowel als moedig, want een gelukkig man is van meer waarde voor de wereld dan een melancholieke. Een luchthartige geest die zich aangename glimlachjes en opgeruimde woorden toeëigent helpt de wereld vooruit, want vreugde is een versterkingsmiddel, zij geeft meer energie dan de haat geeft, en wijst haar gebruik aan op een heilzame wijze. Maar als iemand opgeruimd wil wezen, moet hij in vrede leven met zijne bureu en gereed zijn om meer te doen dan zijn deel van hunnen gewonen arbeid. Hij moet bereid zijn om kritiek te verduren, rechtvaardig en onrechtvaardig, en onveranderlijk kwaad met goed vergelden.

Er waren verscheidene redenen waarom de Heere de marsch van de pioniers stuitte in de dorre vallei van het Groote Zoutmeer, in plaats van hen door te laten gaan naar het wel bewaterde land van Oregon, of de tuinlanden van Californië. Eén was dat Utah ongeëvenaarde gelegenheden aanbood voor vastbesloten, intelligent werk, en het was noodig dat de Heiligen werkers zouden zijn. Dit waardeerende, noemden zij het nieuwe land Deseret (Honigbij), en begonnen voor zichzelf en anderen te voorzien. De algemeene nijverheid van het volk wordt erkend; zij kwamen niet om onder de nieuwe toestanden, maar zijn sterker en gevestigd geworden.

In elke bijënkorf zijn hommels, maar deze worden uitgedreven wanneer hun nut eindigt. Er moesten geen hommels in Deseret zijn. Geen een die ware mannelijkheid bezit zal zijn deel van de verantwoordelijkheid en zwaren arbeid ontwijken. Voor zichzelf en zijn gezin te voorzien is bijna de eerste plicht van den man. Door oprechtheid en ijver moest de jongeling zich zelf noodzakelijk maken op zijn plaats. Drukke mannen hebben gewoonlijk meer dan zij kunnen doen. Werk brengt werk aan, en naar degenen die de dingen goed doen wordt ter bekwamer tijd gevraagd. Eerbaar succes wint vertrouwen, en voor den progressieven, betrouwbaren werker openen zich voortdurend nieuwe en grootere velden.

In onze steden in het bijzonder kruipen valsche standaarden in het leven van vele jonge mannen. Zij hebben thuis mogelijk weelde geproefd, of zij zien anderen om zich heen die de goede dingen des levens genieten. Dwaas beginnen zij alles wat bruikbaar is er door te brengen in hunne poging om boven hun stand te leven. Het productieve vermogen van jonge mannen is gewoonlijk niet groot. Indien zij trouwen, wat zij behooren te doen, kunnen zij wat zij verdienen nog beter gebruiken. Zij moesten eenvoudig leven, hunne onkosten altijd binnen de grenzen van hun inkomen laten blijven, en de winst of het overtollige vastzetten in de een of andere wistgevende zaak, die een geregeld inkomen geven zal. Terwijl het gezin klein is, en jeugd en gezondheid en liefde de moeilijkheden gemakkelijk maken te dragen, zal de voorzichtige man vroeg en laat arbeiden, en een appeltje voor

den dorst wegleggen. Hij zal weinig besteden aan vermaak; zijne vreugde zal zijn in zijn werk en zijn gezin.

Alle jonge mannen in de Kerk die den geest van het evangelie hebben wenschen aan het hoofd van een gezin te staan, en zijn gewillig alle lasten diè dit brengen moge, welke ook, te dragen. Er is zekerlijk ergens zwakheid wanneer een man het leven ongehuwd doorgaat. Een echtgenoot en een vader te zijn draagt veel bij tot de waarde van een man, en wanneer vrouw en kinderen aan hem verbonden zijn voor tijd en eeuwigheid, staat hij als een macht in het heela!; want indien alles wel gaat zal zijn gezin voor eeuwig bestaan en toenemen. De man heeft het voorrecht en de verantwoordelijkheid van zijne vrouw te kiezen. Zijn aanzoek moge verworpen of aangenomen worden, maar hij doet de eerste stap. Het betaamt hem wèl te kiezen. De liefde der wereld moge blind zijn, maar behoorlijke liefde, gepaard met vurig bidden en ernstig verlangen voor de welvaart van beide partijen en van nog ongebornen geesten, is niet blind. Inderdaad vergezelt een hooger inzicht dan de menschelijke blik zulke liefde.

En onder de eigenschappen van de hoogste mannelijkheid moeten wij insluiten geloof in den Heere en toewijding aan Hem en Zijn werk, zoodanige toewijding dat wij kunnen zeggen te midden van lijden: „Ziet, zoo Hij mij doode, zou ik niet hopen?” Het evangelie oefent ons in gehoorzaamheid en rechtschapenheid, reinheid en ingetogenheid; het brengt ons in harmonie met den Heere, en indien wij het met vol voornemen des harten gehoorzamen, nooit weifelende of teruggaande zal het een iegelijk onzer maken, gelijk den Auteur van onze zaligheid, een volkomen man.

HANS, MIJN VRIEND.

(Vervolg van bladzijde 80).

Nu en dan bekeek ik een paar zeer mooie plaatwerken met Hans, en werd dan steeds getroffen door de fijne opmerkingsgave, den goeden smaak, ja het kunstgevoel van dit verwaarloosde kind... Maar meestal had ik weinig tijd voor Hans, en liet hem alleen zitten terwijl ik schreef. Eens zag ik, toen ik ophield, zijne oogen weer op mij gevestigd.

„Wat zou je graag willen worden, Hans?” vroeg ik.

Toen zei hij met eene allerliefste uitdrukking van blijdschap, dat ik geraden had, waaraan hij dacht: „Een dichter!”

Een dichter! Ik geloof haast dat hij het zou geworden zijn, indien niet —

* * *

Ja, indien niet!... Laat mij kort zijn.

De dagen vlogen weer om. Hans was aandoenlijk dankbaar, en toonde het mij soms op echt kinderlijke manier.

Ik hield werkelijk veel van den jongen.

Toen kreeg ik opeens eene tijding, die mij noodzaakte zoo gauw mogelijk weg te gaan uit Berlijn.

„Hans,” zei ik, „ik moet weg—”,

„Nee,” was zijn antwoord, maar zijn blik trachtte uit te vorschen, of ik al of niet schertste. Daarop ging hij heen en kwam dien dag niet terug.

Ik zeide onmiddellijk de kamers op.

Toen ik de oude vrouw voor de laatste maal de huur gaf, sprak ik nog eens met haar over haar kleinzoon. Ik verzocht haar nog eens dringend, het kind beter te behandelen. Het vrouwmensch hoorde mij zwijgend aan, maar achter de koude oogen waarmee zij mij aanzag, scheen een plan te liggen, een onwrikbaar plan . . .

Geld gaf ik haar niet meer. Zij had het steeds beschouwd als een gift, omdat zij hem niet meer sloeg; beter gevoed of gekleed had zij hem nooit, en zij dacht er volstrekt niet aan, een cent meer voor hem te besteden.

Ik gaf het geld aan Hans zelf, drukte het hem in de hand, toen ik wegging. Grootmoeder was daar niet bij. Hans was in de laatste dagen dikwijls bij mij en nog stiller geworden. Maar toen ik hem vaarwel zeide — mijn rijtuig wachtte en mijn goed was al naar beneden gebracht — en ik hem optilde, die kleine gestalte, licht als een veer — toen schrok ik van de uitdrukking van zijn gezicht. Zijne oogen stonden wijd open, en staarden met nameloozen angst in de mijne, met zulk een bangen, smeekenden, wanhopigen angst, dat ik verontrust zeide:

„Maar Hans, wees toch een flinke jongen! Wij zien elkaar immers weer, ik blijf niet altijd weg”.

Een oogenblik voelde ik zijne ijskoude wang tegen de mijne, toen zette ik hem zachtjes op den grond en schreef nog in der haast een vast adres. Hij nam onverschillig het strookje papier aan.

Midden in de kamer stond hij, bleek als een doode en als 't ware geknakt, en hij keek mij na, zonder tranen, zooals altijd, ook zelfs in dat oogenblik. Zoo zie ik hem nog.

* * *

Een jaar later was ik weer in Berlijn. Ik had mij voorgenomen bij de eerste beste gelegenheid Hans te gaan opzoeken. Maar gij weet hoe het gaat met zulke voornemens. Ik woonde nu in een heel ander gedeelte der stad, en week aan week, maand aan maand verliep, zonder dat ik mijn plan ten uitvoer had gebracht.

Daar vind ik op een morgen onder mijne brieven een schrijven, dat van Berlijn naar de stad waar ik het laatst had gewoond, en van daar naar hier terug was gezonden. Het adres was geschreven door een stijf schoolhandje. Tusschen al de andere brieven lag dat schrijven als ver dwaald. Maar het was aan mij gericht.

Het was van Hans.

Ik kan u slechts een ding zeggen; dat niets, niets in mijn leven mij zoo geschokt heeft als dat briefje van dien armen jongen. Hij schreef mij ongeveer dit: hij moest mij schrijven, want hij dacht dat hij niet lang meer leven zou; hij kreeg, sedert ik weg was, weer iederen dag slaag; ik was zoo goed voor hem geweest, of ik toch gauw terug kwam, het zou hem zooveel plezier doen, mij nog eens te zien... Ondertekend had hij: uw lieve Hans.

De brief was geschreven met de bekende hoekige kinderhand, en zeker onder angst en opwinding, want enkele woorden waren uitgewischt door tranen.

Schreien had hij dus in dien tijd geleerd.

Acht dagen had het geduurd, eer de brief mij bereikte. Laat mij het einde maar kort maken.

Ik gooide alles neer en nam oogenblikkelijk een rijtuig. Na een half uur stond ik voor de deur waar ik zoo dikwijls binnen was gegaan, en belde hard.

Ik hoorde den slependen tred, dien ik zoo goed kende. Onveranderd tot in 't kleinste toe, stond de oude vrouw voor mij. Ze was stom verbaasd.

„Goeden dag”, zei ik, en hoorde dat mijn stem heesch klonk. „Ik kom eens vragen naar Hans.”

De vrouw gaf geen antwoord en verroerde geen vin; maar een ongelooftijk gemeen lachje kwam op haar gezicht.

„Waar is hij?” vroeg ik bijna dringend. En toen ze weer niet antwoordde, liep ik door en dwong haar op zij te gaan. Zij ging weifelend naar de keuken. „Hij is dáár,” zei ze, toen ze zag dat ik in ernst naar binnen wilde, en wees naar de deur. Nooit heeft in minder woorden ooit een grooter hoon gelegen.

Ik ging de kamer binnen. Het vertrek was ledig. Maar de deur van de zijkamer stond open en hier — in een ellendig haveloos bed — lag Hans op zijn rug. — — Hij was dood.

Ik liep haastig naar het bed. Ik hief zijne kin op — ik greep zijne handen, — zij vielen slap neer. — —

Hij was dood.

Ik ging op den rand van het bed zitten.

Lang keek ik naar hem.

Zijn oogen waren stijf dicht. Een vermoeide afgemartelde uitdrukking, dezelfde die hij bij zijn leven altijd gehad had, — maar nu sterker sprekend, — lag op zijn gezicht.

Plotseling sprong ik op. Ik had iets gezien — wat was dat?

Op het voorhoofd eene wond, op den schouder, die bloot was door een scheur in het hemd, eene wond! Ik trok de dunne deken weg en schoof het hemd wat op zij: wond aan wond, striemen overal, het heele lichaam vol litteekens! — Ik geloof, dat ik van afgrijzen een gil gaf.

Zij had hem doodgemarteld!

Een ijsskoude rilling ging door mij heen.

En toen ik weer naar het gezicht van het kind keek, was het alsof die bruine, heldere, onschuldige oogen open gingen en tot mij zeiden: „En gij zijt haar medeplichtige, want gij hebt het geduld! — gij hadt mij kunnen redden en gij deedt het niet!” — —

Ik trok de deken over de rood gezwollen schouders, streek zijn haar uit zijn voorhoofd, nam zijne koude handen nog eens tusschen de mijne, en zat lang op den rand van het bed, gedrukt door gewaarwordingen, bitterder dan berouw....

Eindelijk vermande ik mij.

Ik liep de gang in, bleek van woede. Een leelijk gemeen gezicht kwam uit de deur van de achterste kamer kijken — ik stormde op haar los.

„Misdadigster!” riep ik, — „afschuwelijke kinderbeul!” Ik geloof, dat ik haar had kunnen slaan.

Met een krijschend gegil had het mensch — nog eer ik bij haar kon komen — de deur dichtgegooid en op slot gedaan.

Ik beukte met mijn vuist op de deur, ik weet niet hoe lang.

„Je zult open doen”, knarste ik.

Toen ging ik nog eens naar het doode kind, maar ik kon het niet meer aanzien. Ik liep het huis uit.

’k Reed naar een ouden vriend van mij, een advocaat. Hij hoorde mij heel geduldig aan.

Toen zei hij: „Bewijzen... bewijzen! En waartoe?”

Het was nu toch eenmaal gebeurd...

En zoo was het ook.

* * *

Ik ging er niet meer heen. Ik deed heelemaal niets. Maar ik kan u niet zeggen, mijn vriend, hoe zeer en lang ik geleden heb onder de gedachte: „Je had hem kunnen redden en je hebt het niet gedaan! Maar zoo zijn wij menschen; wij hebben het altoos druk over onze plichten, maar den naastbijzijnden plicht zien wij soms niet. Met een weinig opoffering van mijne zijde had ik den jongen kunnen redden, en o, o, waarom heb ik het niet gedaan?”

* * *

Hij zweeg, wij zwegen beiden.

„Waarom schrijft gij die geschiedenis niet op?” vroeg ik.

Hij schudde het hoofd. „Het zal u kalmte geven, en misschien voor een ander een waarschuwend voorbeeld zijn”.

„Neen”, zei hij.

„Ik zou haar graag schrijven”, ging ik voort.

„Doe het”, zei hij onverschillig.

„Ik zou haar noemen: „Hans, mijn vriend”...”

„Hans, mijn vriend!” hoorde ik hem bitteren lach herhalen. „Ja, hij was *mijn* vriend, maar ik was de zijne niet. Arme Hans! — Waarom zocht je geen beteren uit? ... Arme Hans!...”

(Overgenomen).

HET EVANGELIE IN WEESP.

Uit Amsterdam bereikt ons het bericht van eene buitengewone vergadering, door vijf aldaar arbeidende zendelingen te Weesp gehouden. Aan een der zendelingen en eenige te Weesp wonende zusters was het gelukt bij de inwoners de belangstelling gaande te maken naar het „Mormonisme”. De bijeenkomst vond plaats op den eersten Maart en werd bijgewoond door twee-en-vijftig Amsterdamsche leden (het zangkoor inbegrepen). De zaal, die omstreeks drie honderd personen kan bevatten, was vol. Wij laten hier een verslag volgen, zooals dat in de *Weesper Courant* verscheen:

„In het lokaal „Eensgezindheid” alhier werd Dinsdagavond eene groote openbare vergadering gehouden door een viertal Mormonen-Zendelingen. De belangstelling was, zeker omdat het onderwerp „Mormonisme” besproken zou worden, buitengewoon. Wellicht zullen velen teleurgesteld huiswaarts gekeerd zijn, omdat hunne nieuwsgierigheid omtrent de veelwijverij, waarvan de secte beschuldigd wordt, onbevredigd is gebleven, aangezien door alle sprekers verklaard werd, dat de Mormonen een kuisch en een in alle opzichten rein leven leiden. Met kracht kwamen zij dan ook op tegen de valsche beschuldigingen, die hun ten laste worden gelegd.

Het wezen, d. i. de leerstellingen, van het Mormonisme in één enkelen avond te leeren kennen, ging, volgens een der sprekers niet op.

Hun leer is gegrondvest op het Evangelie, zooals dat door Jezus en zijne discipelen is verkondigd. Dit Evangelie te brengen over de geheele aarde is hun door God opgelegd. Daarvoor verlaten de Mormonen-Zendelingen vrouw en kinderen en alles wat hun lief en dierbaar is. Het is niet waar, dat zij komen om vrouwen en jongedochters te verleiden om naar Utah in Noord-Amerika te gaan.

Alle hoorders, onverschillig tot welk kerkgenootschap zij behoorden, werden aangespoord om de Schrift te onderzoeken. Daaruit zou dan blijken, dat het Evangelie zooals dat nu verkondigd wordt, niet meer het Evangelie is van Jezus.

De Mormonen laten zich leiden door de volgende vier beginselen: geloof, bekeering, doop en het ontvangen van den Heiligen Geest, welke beginselen door aangehaalde teksten uit den bijbel bewezen werden en als de ware worden aangenomen.

De vergadering, die met het zingen van een tweetal psalmverzen en het uitspreken van een gebed werd begonnen, droeg geheel het karakter van eene openbare godsdienstoefening. Het zangkoor, dat uit Amsterdam was overgekomen, zong aan het eind der bijeenkomst een tweetal godsdienstige liederen op vier stemmen, waarna de vergadering met dankzegging werd gesloten.

Nog zij medegedeeld, dat wie van het Mormonisme iets meer willen weten, de zendelingen bij zich aan huis kunnen laten komen, om met hen van gedachten te wisselen”.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

DE TIENDWET.

„Van dat men deze heffing begonnen heeft tot het huis des Heeren te brengen, is er te eten geweest en verzadigd te worden, ja over te houden tot overvloed toe; want de Heere heeft zijn volk gezegend, zoodat deze veelheid overgebleven is” (2 Kron. 31 : 10).

Een der schoonste openbaringen, in verband met het evangelie aan de kinderen des verbonds gegeven, is de tiendwet. De Heere heeft gezegd, als wij eenen zegen van Hem verkrijgen, is het door gehoorzaamheid aan de wet waarop die zegen steunt. Een ieder zou zich derhalve beijveren, al de wetten van dien aard te leeren kennen. Nu kan men sommige zegeningen alleen verkrijgen door de tiendwet na te leven. Men moest het onderhouden dezer wet dus eerder als een voorrecht beschouwen dan als eene verplichting. Het in acht nemen derzelve heeft de Heere in het bereik gesteld van een iegelijk, rijk en arm, zoodat ook allen de beloofde zegeningen deelachtig kunnen worden. Zij het daarbij steeds voor oogen gehouden, dat het den Heere alleen aangenaam is wanneer Zijne geboden van harte nageleefd worden en niet uit nooddwang: „God heeft eenen blijmoedigen gever lief.”

De beloofde zegeningen zijn van tijdelijken en geestelijken aard. Hoe wonderlijk het ook moge schijnen, is het toch een voldongen feit dat de eerlijke tiendbetalers het voorspoedigst zijn op financiëel gebied. Dit moge sommigen die deze ondervindingen niet opgedaan hebben ongelooflijk toeschijnen, maar honderden anderen kunnen de waarheid van deze bewering met hunne getuigenissen bevestigen. Heel velen hebben getuigd, dat zij niet zoo voorspoedig waren wanneer zij het beginsel verzuimden na te komen, als wanneer zij het in acht namen. De ervaring heeft geleerd dat velen die steeds vitten op de tiendwet, de liefde voor de waarheid hebben verloren en afgeweken zijn van het pad der deugd. Maar nog nooit hoorden wij dat een eerlijk en getrouw tiendbetaler afgevallen is van de Kerk.

Een groot gedeelte van het tiendgeld wordt besteed aan het uitbreiden van het werk des Heeren, zoodat een deel van het geld der rijken op deze wijze weer in handen van den werkman komt, in plaats van onnoodig opgehoopt te worden. De Heiligen der Laatste Dagen hebben een machtigen arbeid te verrichten voordat het einde komt. Zij denken het evangelie te prediken in de geheele wereld tot een getuigenis aan alle volken. Zij hebben zich voorgenomen talrijke tempelen te bouwen, om het werk te verrichten dat de Allerhoogste hen

opgedragen heeft ten behoeve van levenden en dooden. Zij willen zoo veel als in hun vermogen is helpen deze aarde in den toestand te brengen waarin zij wezen moet als Christus komt om duizend jaren te regeeren. Voor dit alles zijn middelen noodig, en de tienden worden meer of min voor al deze doeleinden gebruikt. Zijn wij het eens met het groote werk der laatste Dagen? Zoo ja, dan leven wij ook de tiendwet na. En de Heere zal ons zegenen op tijdelijk gebied en ons een grootere mate van den geest des evangelies geven tot bijstand in het volbrengen onzer dagelijksche plichten. Als men met den geest van Zijn werk beziel is, één is met dat werk, dan zijn de geboden des Heeren geen koude verplichtingen, maar kostelijke voorrechten. Dan toch verstaat men eerst ten volle wat de geboden des Heeren inderdaad zijn: de sleutels van de deuren waarachter zich de zegeningen des Heeren bevinden. Leer en Verbonden, áfd. 64 : 23—25 : „Ziet, nu wordt het heden genoemd (tot de komst van den Zoon des menschen), en voorwaar het is een dag van offerande, en een dag voor het verdienden van Mijn volk; want hij die verdiend is zal niet verbrand worden (bij Zijne komst); want na heden komt de verbranding: dit spreekt volgens de wijze des Heeren; want voorwaar zeg Ik, morgen zullen al de hoogmoedigen en zij die goddeloosheid doen als stoppel zijn; en Ik zal ze verbranden, want Ik ben de Heere der heirscharen: *** Daarom, indien gij Mij gelooft, zult gij arbeiden terwijl het heden genoemd wordt.”

I. K.

ZELFKENNIS.

Door Ouderling HENRY E. KING, van de Groninger Conferentie.

Hoe meer men bekend is met zijn eigen zwakheden, des te meer is men geneigd den geest van toegevendheid te koesteren tegenover anderen. In het bijzonder is dit het geval, als men hunne vele zwakheden ziet. De kennis welk iemand heeft van zichzelf zal hem neigen, om juist zoo streng te zijn in het critiseeren van zijn eigen gedrag, als hij is dat van anderen te berispen. Men zoude juist zoo blank zijn met de fouten van anderen, als met zijn eigen gebreken.

Daar is een ongewone schoonheid, kracht en geschiktheid in die waarschuwing welke onze Zaligmaker ons geeft in Matth. 7 : 3—5 „En wat ziet gij den splinter, die in het oog uws broeders is, maar den balk die in uw oog is merkt gij niet? Of hoe zult gij tot uwen broeder zeggen: Laat toe dat ik den splinter uit uw oog uitdoet; en zie er is een balk in uw oog. Gij geveinsdel! werp eerst den balk uit uw oog, en dan zult gij bezien, om den splinter uit uws broeders oog uit te doen”. In welke woorden deze vier dingen zijn aangewezen: Ten eerste: dat sommigen scherpzinnig genoeg zijn om al de zwakheden en schandvlekken van anderen te onderscheiden, terwijl zij hunne eigene

niet kunnen zien. Zij kunnen den splinter in hun broeders oog gauw gewaar worden, maar den balk in hun eigen oog zien zij niet. En gewoonlijk is het zoo: zij die de fouten van anderen zoo gauw opmerken, zijn het blindste tegenover hunne zwakheden. Ten tweede: dat diegenen welk het voorste en meest gedienschtig zijn om anderen te genezen en te verbeteren van hun zwakheden, het meest onbekwaan zijn voor zulk een werk. De balk welke in hun eigen oog is, maakt hen heelemaal ongeschikt en onbekwaam om de splinter, die in hun broeders oog is, uit te doen. Een man, die zelf half blind is, moest zich nooit uitgeven voor een oogarts. Ten derde: dat zij die wenschen te berispen altijd tehuis moeten beginnen. Ten vierde: dat groote bedilzucht groote schijnheiligheid is. „Gij geveinsde!” enz. enz. Dit alles is de uitwerking van beklagenswaardige zelfonwetendheid.

Dit gewone gevoel van de gewone natuur, beseffen de heidenen zeer duidelijk, en zij beschrijven het op de volgende manier. Iedere man, zeggen zij, droeg twee valiezen of knapzakken met zich, de één vóór hem hangende, en de andere achter hem. In den éénen vóór hem plaatste hij de fouten van anderen. In den anderen achter hem plaatste hij zijn eigen fouten. Door zulk een middel ziet hij nooit zijn eigen fouten, terwijl hij de zwakheden en onvolmaaktheden van anderen altijd voor zijn oogen heeft.

Maar nu is het juist hier waar zelfkennis ons helpt om deze knapzakken te veranderen. Zij leert ons den éénen, welke onze eigen zwakheden bevat, vóór ons te dragen en dien welke de zwakheden van anderen bevat, achter ons. Dit is een zeer noodzakelijke regeling, wij zouden onze eigen zwakheden aanschouwen in hetzelfde licht als andere ze zien, en niet denken, dat andere zoo blind zijn om onze fouten te zien als wij zelf zijn. Zij zullen onze fouten voor hunne oogen dragen; indien wij ze niet zien, anderen zullen ze toch opmerken. En om te verbeelden dat de wereld geen acht slaat op onze fouten omreden wij ze niet zien, is juist zoo wijs als te veronderstellen dat anderen ons niet zien zullen omreden wij onze oogen sluiten.

De apostel Paulus zegt: „Maar een iegelijk beproeve zijn eigen werk en alsdan zal hij aan zichzelf alleen roem hebben, en niet aan eenen anderen”. „Ken u zelf” is een van meest noodzakelijke, veelomvattende voorschriften in het geheele moreele systeem. „Vergeet de fouten van anderen, en gedenk uw eigen”, is een goed motto.

Wacht u lichtvaardiglijk uw' naaste te verdoemen:

Beveel hem Gods gericht, wanneer hij zich misgaat.

God ziet der zonden zaad, gij slechts de bloote bloemen:

God keurt de daad naar 't hart, gij 't harte naar de daad.

J. DE DECKER.

EEN GEWEIGERD HANDSCHRIFT.

INLEIDING.

Het is moeilijk voor een rondborstig persoon te begrijpen hoe bezwaarlijk het gaat ruimte te vinden in groote nieuwsbladen en magazijnen voor woorden van verdediging wanneer zij geuit zijn ten gunste van een onpopulair volk. Hunne kolommen zijn open voor aanvallen, maar zelden vinden wij een die gezegend is met voldoende onafhankelijkheid van geest om de onpopulaire zijde aan het publiek voor te stellen. De dame van Ohio die de schrijfster is van het volgende handschrift, is niet de eerste die dit ontdekt. Dit handschrift werd geweigerd door „*Modern Culture*”, „*Current History*”, „*The Arena*”, „*The Forum*”, „*The World's Work*”, „*Munsey's*”, „*Harper's Monthly*”, „*McClure's*” en „*The World's Today*”. Het werd toen gezonden aan Ben E. Rich, van Atlanta, Georgia, vergezeld van een brief, van welke wij het volgende aanhalen:

„Uw naam is mij in de laatste jaren ter oore gekomen als die van een vertegenwoordiger van het Mormoonsche volk, en ik neem daarom de vrijheid, uw aandacht in te roepen voor een zaak die u ongetwijfeld zal interesseeren. Meer dan eens heb ik geruimen tijd in den staat Utah vertoefd en heb ruimschoots de gelegenheid gehad, uw volk van meer dan één standpunt te beoordeelen. Ik heb hen ontmoet, beide in de stad en op het land, in hunne woonhuizen en in hunne zaken. Ik heb hen op velerlei wijzen in den omgang ontmoet en ben bij hen geweest in hunne godsdienstoefeningen. Toen ik voor het eerst onder hen kwam, wist ik van niets dat mij gunstig voor hen kon hebben ingenomen, vele dingen gelezen hebbende die afbreuk deden aan hun karakter als Amerikaansche burgers, en van hun deugd en reinheid in het gemeenschaps- en familie-leven. Ik trachtte echter hen te beoordeelen naar hunne eigene verlieden en niet naar meeningen van andere menschen. Als resultaat vond ik veel te bewonderen en weinig te veroordeelen. Boven alles vond ik hen eerlijk en oprecht, en werd gewaar dat de misslagen en fouten van personen uit het hoofd kwamen en niet uit het hart. Ik heb velen hunner leeren beschouwen als mijne vrienden, en zal altijd belang stellen in het volk als een geheel. Ik heb echter erg het land gehad over de gemeene, platte artikelen die in den laatsten tijd over hen geschreven zijn, en heb mij dikwijls voorgenomen de wapenen op te vatten om hen te verdedigen. Wat de waarheid van vele der tegen-verhaaltjes die in het verledene verteld zijn geworden aangaat kan ik niet beoordeelen, maar van de onwaarheid der nieuwere ben ik zeker. Het verleden beziende in het huidige licht, ben ik geneigd te gelooven dat die vroegere verhaaltjes veel verbeelding bevatten en sommigen zijn volkomen wederlegd geworden.

„Niet lang geleden een bijzonder berispelijk artikel lezende, schreef

ik een protest aan het magazijn, dat het gedrukt had. De redacteur vroeg mij in een persoonlijk antwoord hem te schrijven wat ik persoonlijk wist over het besproken onderwerp. Daarop besloot ik hem ter publicatie aan te bieden iets bij wijze van een antwoord op het voorgaande artikel, aldus het Mormoonsche volk aantoonende zooals ik hen kende. Het magazijn in kwestie („*Modern Culture*”, nu geconsolideerd met „*Current History*”,) na het handschrift verscheidene weken gehouden te hebben, zond het ten laatste terug met een korte weigering. Op mijn eisch om een uitlegging en vraag of het bezwaar lag aan de schrijftrant of aan den stijl der samenstelling, ontving ik van den Redacteur eene persoonlijke verzekering, dat het bezwaar alleen lag in de ongeschiktheid van het onderwerp. Ik bood het daarna aan het eene magazijn na het andere aan, telkens met denzelfden uitslag. Ik hield echter vol, elke mislukking deed mij meer dan ooit beseffen hoe moeilijk het is de waarheid voor te stellen van een zaak die zoolang omringd is geweest door vooroordeel, maar het handschrift terugontvangende evenzoo geregeld als ik het verzond. Ik wil hier bijvoegen dat slechts één tijdschrift „*The World's Work*”, mij een redelijk excuus aanbood, en sommigen hunner hebben sinds dien tijd gevraagd om artikelen over verschillende onderwerpen van mijn pen. „*The World's Work*” gaf een heel mooie voorstelling van het Sociale Systeem, waarop veel van Utah's voorspoed gegrond is, in het nummer van de maand vóór die waarin ik het mijne aanbood. Over de zaak nadenkende, ben ik meer dan ooit verlangend dat op de eene of andere wijze de ware toestanden, in Utah heerschende, bekend zullen worden aan het Amerikaansche volk, achtende dat het eenvoudig recht en billijk is dit voor hen te doen. Ik heb daarom de vrijheid genomen, uwe belangstelling op te wekken in hetgeen ik gaarne zou willen noemen het „Geweigerd Handschrift”, en het u te verschaffen, met het verzoek dat, indien het in overeenstemming is met uwen wil, het op de eene of andere wijze voor het volk moge gebracht worden”.

„DE ANDERE ZIJDE”.

Utah en Salt Lake City! Hoe talrijk zijn de vertelseltjes die ons verhaald zijn van deze eenige stad en hare zonderlinge inwoners. Zij zijn ons beschreven als een „duister, donker en mysterieus” volk, een volk dat ontweken moest worden zooals men de gevallen engelen zou ontwijken. Een volk dat een godsdienst verkondigt die het gemunt heeft op de grondlegging der beschaving, en hare heiligste en reinste voorschriften ondermijnt. Men heeft ons plechtig ingelicht, dat als men eenmaal in de klauwen van deze godsdienstige fanatieken was, ontkoming zoo goed als onmogelijk was. Beweringen die misschien toepasselijk kunnen zijn op een beschrijving van Thibet, zijn nu zelfs in druk, en heel onlangs „verschrikkelijke” verhalen van vervolging,

waarin de misleide en verlaagde „Mormonen”, na eerst de Amerikaansche vlag omlaag gescheurd en vertreden te hebben, gingen gooien met modder, zoowel als met stokken en steenen, naar het hoofd van den enkelen verdediger. Tot voor enkele jaren figureerde Utah als het „Donkerst Afrika” van deze onze vrije en gelukkige Unie. Maar de toerist is ten laatste, met bewonderenswaardige dapperheid, hare verboden grenslijnen binnen gedrongen, heeft hare stille dorpen overstroomd, de vreemde straten dezer steden opgevuld, en het schrikwekkende geheim van deze verborgen mysterie bloot gelegd.

Helaas, het is slechts een „verhaal dat verteld is,” het is als die vertelseltjes die ons als kinderen bang maakten, welke alleen onderzoek behoeften om te bewijzen dat er niets van aan was. Wij vinden na alles slechts een vriendelijk volk, druk bezig, voor het grootste gedeelte, om een onvruchtbaren grond vruchtbaar te maken, en zichzelf zoo vestigende, dat de kostelijke uitkomsten, waarmede de natuur en hunne eigen ijver hen overvloediglijk voorzien hebben, met voordeel en profijt gebruikt worden. Breede en vruchtbare valleien lachen ons nu aan, waar ons eenmaal onvruchtbare woestenijen afschrokken, en voorspoedige steden en stadjes leveren het bewijs van echte westelijke onderneming; en de menschen — zij zijn niet zooveel anders dan andere menschen. Men mocht uitroepen met een openhartige toeriste wier reiskaart haar een dag of twee in Salt Lake City schonk — „Wel, ik zie niemand die er als een Mormoon uitziet!” Wat kon zij toch verwacht hebben? Er is een overlevering onder het volk in kwestie, dat horens opgehouden hebben hunne voorhoofden te versieren, en dat zelfs de ruwsten onder hen geheel onschadelijk zijn.

Ter zake: Salt Lake City; gelijk alle wegen naar Rome leiden, evenzoo zijn er ook zeer weinig toeristen naar het westen, die niet tijdens hunne omdolingen eenmaal gasten zijn binnen hare poorten. Zij komen overal vandaan, en hunne verwachtingen zijn onderscheiden. Zij gaan in groote menigten naar de Tabernakel-orgel-voordrachten, alwaar een weergaloos instrument bepeeld wordt door een meesterhand, terwijl tienduizend gemakkelijk kunnen zitten onder zijn pilaarloozen koepel, en geen enkele trilling missen. O! Hoe kan iemand zulk een inspireerend tooneel beschrijven? Het ontzaglijk groote gehoor als be-tooverd, verrukt, tijd en plaats vergetende, doof voor alles behalve het geluid van het wondervolle orgel, tot hen overdragende groote golven van melodie, nu glorierijk en overwinnend in de Tannhauser en Willem Tell, dan weer laag en weeklagend in Il Trovatore. Nu is het de Verloren Snaar en dan het Engelenkoor, waaraan alleen het voortbrengen van verstaanbare klanken noodig is om het menscheijk te maken. En zoo luisteren wij en bewonderen, en maken goede voornemens, en de muziek wordt zacht en zwak, gaat ver weg, en houdt op; en wij bevinden ons zelve in een stilte die gespannen is, te vergeefs trach-

tende nog eene harmonieuze fluistering op te vangen. Alles is over. Wij zijn blij, indien wij mogen, de hand van den organist te grijpen, en dan stroomen wij naar buiten in de zonneshijn, en de groote, leven makende, bedrijvige wereld eischt weer onze aandacht. Wij gaan ieder zijns weegs, beter gevoelende voor dit gelukkig uur, weggekaapt uit het gloeiende hartje van den drukken dag, en besluiten om weer te gaan indien de tijd het toelaat. En dit alles is vrij. Zoo vrij als de lucht die wij inademen, en het gras waarop wij loopen, tweemaal per week het geheele jaar door, behalve in de wintermaanden. Waarlijk voor half-barbaren is dit heel goed. Wanneer wij dezen grooten Tabernakel gevuld zien op een Sabbathnamiddag en de betoovering hooren van vijf honderd stemmen bij het geluid van het orgel, en luisteren naar de rechtstreeksche toespraken van verscheidene onbezoldigde „Heiligen”, gaan onze gedachten terug naar de half ledige kerken van het Oosten en wij gevoelen dat wij gekomen zijn op ten minste ééne verborgenheid. Welke leerstellingen het Mormonisme ook leert, zijne aanhangers schijnen ernstig te zijn en zien er niet uit als een door priesters willekeurig behandeld volk. In hun familieleven zijn zij uiterst herbergzaam, en hij die als een gast in hunne huizen komt is inderdaad gelukkig. Wij zijn bekoord door hun hartelijk welkom, en de niet opzichtige vriendelijkheid waarmede wij overladen worden.

In den gezelligen omgang is hen alles welkom dat gerangschikt kan worden onder de onschuldige vermaken; en zoodoende zijn het groote danspaviljoen en de badoever te Saltair druk bezocht overdag en des avonds gedurende het seizoen. Saltair! Er is niets dat haar evenaart. Duizend paren kunnen dansen op haar gepolijste vloer, terwijl de zachte briesjes van over het groote Zoutmeer de blozende wangen verkoelen en de meest dralende eetlust prikkelen; of wij vereenigen ons met de baders en gaan eens onderduiken in zijn zilte wateren.

(Wordt vervolgd.)

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 27 Maart a. s. zal te Groningen de halfjaarlijksche Conferentie plaats hebben. De vergaderingen worden gehouden des morgens om 10 uur, in het lokaal Kattendiep 7, en des avonds om 7 uur in „Het Huis de Beurs”, Vischmarkt. Alle leden der kerk en vrienden worden hartelijk uitgenoodigd deze Conferentie bij te wonen.

AANWIJZING.

Aan Ouderling Laurence Y. Thatcher is de Rotterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

TE LAAT.

Geen klacht zoo bang, geen woord zoo vreeslijk

Als de innig droeve klacht: te laat!

Geen wond zoo diep en ongeneeslijk

Als smart om onherstelbaar kwaad.

„k Heb in mijn jeugd niet willen leeren,

„Den tijd verbeuzeld, 't werk gehaat;

„Hoe vurig zou ik nu begeeren,

„Een deeglijk mensch te zijn! — Te laat.”

„Had ik niet in den wind geslagen

„Uw ernstig woord, uw goeden raad,

„k Zou thans den zwaren last niet dragen,

„Die mij rampzalig maakt. — Te laat!”

„Wat ik bezit zou 'k willen geven

„Als 'k eens nog in dat lief gelaat

„Mocht staren, smeekend: „wil vergeven

„Wat 'k tegen u misdeed! — Te laat!”

„Had ik maar nooit dat woord gesproken,

„Die keus gedaan, gepleegd die daad,

„Dat kwaad gevoed, dien band verbroken,

„Hoe anders zou 't nu zijn! — Te laat!”

Wat sombre klanken, droeve tonen!

Die opgevangen heeft, verstaat

Dat naamloos wee in 't hart kan wonen.

Bewaar zich elk voor het „te laat”.

(Overgenomen.)

I N H O U D:

Mannelijkheid	Blz. 89	Een geweigerd Handschrift	Blz. 100
Hans, mijn Vriend	„ 92	Conferentie-Aankondiging	„ 103
Het Evangelie in Weesp	„ 96	Aanwijzing	„ 103
De Tiendwet	„ 97	Te laat	„ 104
Zelfkennis	„ 98		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.